

rochus ad Datariam se convertere debet, ut liberetur ab irregularitate, in quam propter infamiam delapsus est. *Fromageau.*

NOTA. Hæc procedunt in sola Gallia. Non relegatio Principis secularis, sed causa, cui a jure annexa est infamia, reddit infamem.

CASUS XXI. Capucinus quidam extrahitur ex suo Conventu & constituitur in parochum, ut subveniat pauperibus suis parentibus & propinquis.

ꝑ. Non potest relinquere Conventum suum, ac deponere habitum, nisi obtenta prius a Superioribus suis licentia. Casu, quo ipsi denegaretur a Superioribus licentia, eam concedere posset Episcopus. Nihilominus tamen, quantum per munus ac labores parochiales licuerit, Regulam servare debet, quam in Ordine suo professus est. *Fromageau.*

CASUS XXII. Potestne parochus, cujus parochia sex leucis Gallicis ab ecclesia Cathedrali distita est, in ea possidere Capellaniam, Missarum obligationes annexas habentem, & vi foundationis addictam iis, qui ecclesie Cathedrali incorporati ad perpetuam residentiam obligantur, & *perpetui Servitores Ecclesie* vocantur?

ꝑ. Parochus iste nequit ejusmodi Capellaniam possidere. *De Lamet.*

CASUS XXIII. Episcopus quidam parochum a sua avocat parochia, ejus opera usurus pro alio bono diocesis.

ꝑ. Residentia parochorum suis in parochiis est juris Divini. Et hinc, si opera ac ministerium, quod exigit Episcopus ab hoc parochio, sit incompatible cum residentia, Episcopus parochiam debet conferre alteri; & tunc primum poterit uti illo parochio, prout opportunum judicaverit. *Fromageau.*

CASUS XXIV. Parochia quædam Regularis a ducentis jam annis unita fuit cuidam Abbatie Canoniorum Regularium, sub hac clausula, ut presentatio sit penes Abbatem. Abbatia postmodum in Commendam mutata parochiam semper administrabat vicarius amovibilis, Religiosus ex eadem Congregatione, & a Generali ad nutum revocabilis. Cum autem Rex voluisset, ut hæc parochia conferatur in titulum, Generalis voluit obligare sub juramento Religiosum, qui de ea fuit provisor, ut reditus parochie relinquat Monasterio.

ꝑ. Generalis non potest tale juramentum exigere: effet enim simoniacum, & consequenter nullatenus obligaret. Nihil.

hilominus qui tale emisisset juramentum, tenetur adire Papam, ut ab eo liberetur. *Fromageau.*

NOTA. Galli recte supponunt, Canonicos Regulares esse Capaces beneficiorum secularium Juris patronatus proprii, quin redditus parochie teneantur expendere in bonum monasterii vel ordinis.

CASUS XXV. Parochus quidam absque ulla sua culpa ingentium turbarum ac scandali in sua parochia causa existit. Quid illi agendum?

ꝑ. Si nullum aliud sedandæ procellæ remedium superest, debet dimittere parochiam suam; nisi Ordinarius, cui præsentem difficultatem tenetur exponere, spectatis quibusdam peculiaribus circumstantiis aliter judicaverit. *Fromageau.*

NOTA. Hoc verum est, si innocens parochiam relinquere possit sine macula infamie sibi & corpori Clericali inhæsuræ ex discessu, quem plebs respicit, tanquam tacitam confessionem criminis, nisi præcedat declaratio publica innocentie per Episcopum.

CASUS XXVI. Parochus quidam cum frequenter in sua parochia gravi dolore capitis affligeretur, singulis annis per bimestre abit in locum vicinum ad captandum aerem sanio-rem. Interea tamen semper per id temporis sua in parochia sibi substituit alium presbyterum ad obeundas functiones parochiales summe idoneum.

ꝑ. Parochus iste non est securus in conscientia; quia dolor capitis ex aeris intemperie proveniens non est causa legitima, quæ excusare possit parochum a residentia. Imo etiamsi hæc ratio esset sufficiens, parochus tamen non posset abesse per duos menses a sua parochia sine expressa licentia sui Episcopi, non obstante, quod loco sui substituat alium presbyterum idoneum (*Trid. Sess. 23. c. 1.*) Cum autem in casu posito non petierit hanc licentiam, concludendum est, eum non esse securum in conscientia. C. B.

CASUS XXVII. Parochus quidam baptizat infantem invito patre, utpote Judæo, sed cum consensu avi Catholicæ.

ꝑ. Licite enim baptizat; quia avus est caput totius familie, & hinc autoritas ipsius præponderat authoritati reliquorum consanguineorum, ac etiam parentum, maxime in materia Religionis. Hoc solummodo curandum, ut infans baptizatus educetur inter Christianos, ne vivendo cum suis parentibus exponatur periculo Judaismi. C. B.

CASUS XXVIII. Parochus quidam Titium de casu reservato se accusantem remittit ad Superiorem, qui Titio concedit facultatem, ut possit absolvi a parochio. Teneturne parochus credere Titio id afferenti, eumque absolvere.

ꝛ. Tenetur. *Homob. Girib. C. B.*

CASUS XXIX. Parochus quidam extra tempus Paschale nunquam accedit confessionale pro excipiendis confessionibus suorum parochianorum, nisi prima cujuslibet mensis Dominica.

ꝛ. Regulariter loquendo ad plus non tenetur; quia regulariter loquendo parochiani rationabiliter non possunt petere; ut sibi administraretur Sacramentum Pœnitentiæ, nisi semel in mense. Nihilominus, si per decursum mensis incideret Festum solemne, aut Indulgentiæ plenariæ, aut si quis sæpius velit confiteri, in his omnibus, aliisque similibus casibus parochus non posset parochianis suis denegare administratorem Sacramentorum, quin suæ desit obligationi. *Bonac. C. B.*

NOTA. Parochus non potest esse fixa hora pro administratione Sacramentorum: non enim parochiani sunt propter ipsum, sed ipse propter parochianos; & hinc adeo ipsis frequens confessio aggravanda non est, ut vix possit nimiam facilitari. Unde contra rigidam, aut saltem languidam tepore vacillantem responsonem sequitur, parochum vix unquam esse nimis assiduam in confessionali I. quia plurimis frequentior confessio, quam unica in mense, potest esse vere necessaria, aut saltem evidenter utilis. 2. Quia parochus potius decet gaudere, ac pie in Domino gloriari, si parochiani sæpius ad sacrum pabulum accedant, idque nunquam sine prævia reconciliatione. 3. Quia tempus audiendis confessionibus destinatum a parochio fors non est opportunum majori parti parochianorum, qui sic longo tempore privabuntur bono poenitentiae ex defectu occasionis confitendi. Absit ejusmodi socordia a bono pastore animarum, qui non se ventremque suum, sed oculos quærit, salutemque earum, qui ex solo motivo amoris agit, ac conformiter ad leges, spiritum, mentemque Christi & Ecclesiæ, ac ad exemplum praxinque timorum, quotiescumque ac quandocumque necessitas aut animarum utilitas postulaverit, sive commodum sive incommodum fuerit, fidelem ac fervidum Jesu Christi ministrum se exhibet.

CASUS XXX. Parochus dum actu accedebat ad Aram pro celebrando Sacro in die Festo, monetur in præsentia totus populi Titium esse in articulo mortis, & quidem in domo rurali vix non uno milliari Gallico distante ab Ecclesia.

ꝛ. Parochus tenetur differre, aut etiam omittere Sacrum; quia ex una parte præceptum confessionis in articulo mortis magis

magis urget quam præceptum audiendi Sacrum die Festo; & ex altera parte non peccat, qui sine omni propria culpa omittit Sacrum. Nihilominus ne parochiani variis præoccupentur præjudiciis, monere eos debet de gravi ac urgente necessitate, qua urgetur ad excipiendam confessionem infirmi. *La Croix l. 6. part. 2. num. 223. aliiq. C. B.*

NOTA. Videtur mihi consultius, si populum hortaretur ad fervidam, comprecationem pro moribundo, & peractis substantialibus Missæ, pergeret ad infirmum, populo interea in comprecatione, vel in auscultatione piæ prælectionis, v. g. Epistolarum D. Pauli &c. relicto.

CASUS XXXI. Parochus quidam cum audiendo confessionem Caji in eo deprehenderet ignorantiam primorum principiorum fidei, denegat ipsi Benedictionem nuptialem, usque dum sufficienter instructus fuerit.

ꝛ. Non potest ipsi denegari in hoc casu Benedictio nuptialis; quia Decreta Pontificum, quibus parochi prohibentur ad Sacramentum matrimonii admittere non sufficienter instructos circa principia Religionis, tunc tantum urgent, quando parochus per aliam viam talem ignorantiam detexerit in contrahente matrimonium, & non, dum eam solum scit ex confessione. Cum ergo in casu proposito parochus non habeat aliam rationem Cajo differendi Benedictionem nuptialem, quam ignorantiam ipsius, eamque solum noverit ex confessione, dicendum, per dilationem Benedictionis nuptialis a parochio & Sacramento irrogari injuriam per violationem sigilli, & poenitentiam. *Sanchez de Matr. Barbosa de Offic. Paroch. C. B.*

CASUS XXXII. Cajo vult nubere Titio, surdo & muto a nativitate. Parochus autem ipsis recusat Benedictionem nuptialem.

ꝛ. Si Titius nunquam edidit aliquod signum, ex quo potuisset colligi, eum sufficienter esse instructum circa ea, quæ spectant ad substantiam matrimonii, prudenter agit parochus. Verum si ex signis & motibus Titii parochio moraliter certum fiat, eum scire, quid faciat contrahendo matrimonium, non potest obistere huic matrimonio, si non aliunde aliquod impedimentum interveniat. *Boss. de Mat. Rosig. de Spons. Sanchez de Spons. C. B.*

NOTA. Est impossibile, surdum & mutum a nativitate esse sufficienter instructum de obligationibus mariti Christiani; nisi per alphabeti literas sabre factas & ordine dispositas improbo labore didicerit intelligere libros vel scripturas.

CASUS XXXIII. Parochus quidam negat Titio Benedictionem nuptialem; eoquod nesciat orationem Dominicam, & præcepta Decalogi.

¶. Male agit parochus: licet enim melius foret, si differatur per aliquot dies celebratio matrimonii, ut Titius interea possit addiscere orationem Dominicam; non licet tamen absolute eum excludere a Sacramento, si sciat principia essentialia fidei, etiam si ignoraret, aut memoria retinere non possit id, quod fideles communiter sciunt. *Bossius Diana, C. B.*

NOTA. Qui ex culpa ac negligentia sua ignorat orationem Dominicam, actu non est capax absolutionis aut alterius Sacramenti. Insigniora Ritualia a matrimonio excludunt eos, qui nesciunt Symbolum. S. Augustinus eos nequidem admittit ad manus patris. Si quis est adeo stupidus, ut ista necessario scienda non possit memorie imprimere, conandum saltem, ut apprehendat ea quoad substantiam. Hinc, si ea ignorantia proveniat ex hebetudine innata, siue ex negligentia, non potest parochus contra decreta Synodorum, & sensum generalem Doctorum probatorum sine peccato mortali ad matrimonium admittere eos, qui memoriter recitare vel legere nequeunt Orationem Dominicam & Symbolum Apostolorum.

CASUS XXXIV. Parochus quidam non habet sufficientes redditus pro honesta sustentatione; & hinc diebus festis non applicat Missam pro parochianis suis.

¶. Non est securus in conscientia. *Decret. Sac. Cong. C. B.*

NOTA. Benedictus XIV. in Decreto de 19. Aug. 1744. sic ait: *Statuimus, quod iis etiam festis diebus, quibus populus Missæ interesse debet, & servilibus operibus vacare potest, omnes animarum curam gerentes Missam pro populo celebrare & applicare teneantur.* Posito tamen, quod parochus hæc sectando absolute congruam sustentationem non obtineret, censeo, cum Sacrificium Christi in Missa sit infiniti valoris, & primis duodecim sæculis potuerint recipi oblationes a mille personis, parochum in suo dyptico posse oblativæ meminisse. 1. Benefactoris. 2. Parochianorum; idque ex horum consensu rationabiliter præsumpto.

CASUS XXXV. Parochus quidam habens redditus plusquam sufficientes pro honesta sustentatione nunquam applicat Missam pro parochianis suis, nisi diebus festis.

¶. Non tenetur aliis diebus applicare: pinguiore enim redditus non fundant maiorem obligationem circa hoc, quam tenues; sicuti non obligant ad prolixius aut bis dicendum quotidie Breviarium; id quod declaratum legitur a S. Congregatione 8. febr. 1716. *C. B.*

NOTA:

NOTA. Si parochus talis etiam intra hebdomadam tenetur semel vel bis ex ipsa conditione sui muneris celebrare, eo ipso tenetur etiam applicare. Sic enim intelligendum est Decretum de parcho habente pingues redditus.

CASUS XXXVI. Parochus quidam pingues habens redditus quandoque diebus Dominicis non applicat pro parochianis; semper autem id supplet diebus feritatis.

¶. Probabilius id potest: quia obligatio parochorum pingues redditus possidentium non est diversa ab obligatione aliorum parochorum. Jam autem ex Responso a Sacra Congregatione ad dubium propositum dato 29. Januarii 1724. apparet, parochos tenues redditus possidentes eligere posse diem feriatum ad applicandam Missam pro parochianis suis; eodem consequenter privilegio gaudent etiam parochi ampliores redditus possidentes. Dixi tamen probabile esse; quia Sacra Congregatio tantum loquitur de parochis pauperibus. *C. B.*

NOTA. Censeo, hanc explicationem esse prorsus contrariam menti S. Congregationis, ac proin improbabilem. Ratio est, quia populus ampliore refert fructum ex Missa pro se dicta, cui ipsemet præfens assistit, quam ex alia, cui non assistit. Dein parochianis fit injuria, dum Missa solemnis diebus Dominicis pro se applicanda cummutatur cum Missa privata, quales intra septimanam leguntur. Denique, etsi consentiat populus in hoc, eoquod parochus adeo fit pauper, ut non habeat honestam sustentationem, nisi primo oblato stipendio satisfaciatur, non tamen censetur consentire, si parochus habet abundantes redditus. Aliud dici posset in casu urgente ac extraordinario ex consensu populi rationabiliter præsumpto, ut si v. g. applicandum foret pro moribundo, & alius Sacerdos non adesset.

CASUS XXXVII. Parochus quidam prohibet celebrari Missam diebus festis in Sacellis existentibus in districtu parochiæ suæ ante Missam parochialem; quod tamen parochiani ægre ferunt.

¶. Si hæc prohibitio parochi fundatur in quodam Decreto Episcopi, aut Constitutione Synodali, parochiani non possunt iuste conqueri. Si vero parochus proprio tantum ac privato instinctu id prohibet, hæc prohibitio nulla est; quia Sacra Congregatio pluries declaravit, a parochis similem prohibitionem propria autoritate fieri non posse. *C. B.*

CASUS XXXVIII. Paterfamilias quidam non mittit liberos suos ad instructionem catechetica, nec parochus eos venire jubet. Cuiam horum imputanda est eorum ignorantia in doctrina fidei?

B 3

¶.

ꝛ. Utrique, & Patri & parochi: utriusque enim auribus olim occinetur illud Jeremiæ: *Parvuli petierunt panem, & non erat, qui frangeret eis.* C. B.

CASUS XXXIX. Parochus quidam, cujus parochia sita est prope Ecclesiam Archipresbyteralem, diebus festis omit tit concionem, suosque parochianos numero paucos invitat; ut iis diebus accedant conciones Archipresbyteri fervidas admodum ac solidas.

ꝛ. Peccat parochus; quia Concilium Tridentinum expresse vult, ut parochi saltem diebus Dominicis & Festis solemnibus concionem habeant. C. B.

CASUS LX. Parochus quidam obligationi suæ se satisfacere existimat, si publice catechesin instituat, etsi sciat, plures parochianorum suorum præ cæteris rudes non sufficienter exinde instrui circa mysteria Religionis.

ꝛ. Non satisfacit; quia supposito, quod parochus sciat, quosdam parochianorum suorum haud sufficienter edoceri per catecheses publicas, tenetur defectum supplere per instructiones particulares ac privatas: cum enim parochorum obligatio sit disponere parochianos ad digne recipienda Sacramenta, ut eruitur ex quadam propositione damnata ab Innocentio XI., etiam obligantur eousque illos instruere, donec removeatur ignorantia, qua inhabiles redduntur ad valide ac licite recipienda Sacramenta. Consequenter si catechesis publica quibusdam non sufficiat, eos tenetur privatim instruere. C. B.

CASUS XLI. Parochus quidam per integrum mensem concionem non habet.

ꝛ. Peccat mortaliter. *Leand.* C. B.

NOTA. Aliter forte sentiendum circa parochias alternativas, si intra mensem incidat vacantia divini officii. Peccant tamen graviter Episcopi & Visitatores non regulando in singulis parochiis vacantias nimias, & modos Sermonum vel Discursuum ad populum.

CASUS XLII. Parochus quidam sciens, pueros ac puellas parochiæ suæ perbene catechismum domi a suis parentibus discere, eos non convocat diebus festis ad ecclesiam.

ꝛ. Saltem non peccat mortaliter; quia parochi non obligantur parvulos instruere in catechismo, nisi ad suppleendam negligentiam parentum. Si ergo in parochia quadam parentes ipsemet universim omnem industriam adhiberent ad informandos in doctrina Christiana liberos suos, parochi non peccarent graviter omittendo catecheses. DIXI, non peccaret graviter; quia nihilominus esset culpabilis negligentia, si parochi non convocarent infantes diebus festis, ut sic magis con-

con-

confirmantur, ac roborentur in principiis fidei, ac mutuo sese exemplo provocent. C. B.

NOTA. O miserum sane parochum, qui alienis tantum, & non suis met videt oculos, aut eorum, quos ad obeundas vices suas talentis ac virtute præditos substitutos sibi habet! Quantumcumque industrii sint parentes in cultura liberorum, quam facile tam in instructiones circa principia fidei ac morum omittuntur, maxime ruri ubi major cura temporalium quam spiritualium! quam leviter ejusmodi instructiones excipiuntur a juventute! quam celeriter memoria evanescunt! Et quis parochorum nescit, quam leviter plerumque tincti sint ipsimet parentes in doctrina fidei, maxime cum adultiores vanitatibus sæculi præpediti catecheses frequentare neglexerunt. Absit, ut laxissimæ huic responsioni ego assentiar, qui & me & alios quoscumque demum publicas catecheses per notabile tempus intermittentes peccati gravissimi condemnarem: catechesis enim inter præcipuas vocationis parochialis partes numeranda.

CASUS XLIII. Parochus quidam in duodecim Festis per annum non habet concionem.

ꝛ. Peccat graviter. *Leander.* C. B.

CASUS XLIV. Parochus quidam putat, se esse exemptum ab obligatione concionandi; quia ante Vesperas catechesin habet.

ꝛ. Non est exemptus, ut colligitur ex pluribus locis Concilii Tridentini, ubi obligationem concionandi distinguit ab obligatione habendi catecheses. C. B.

CASUS XLV. Parochus quidam committit alteri Sacerdoti munus catechizandi.

ꝛ. Non potest alteri committere absque causa legitima; quia non cuiuscumque alteri Sacerdoti, sed parochi dicta sunt hæc Christi verba; *Pasce oves meas.* *Conc. Trid.* C. B.

CASUS XLVI. Parochus quidam ut tranquille magis, magisque solitarie possit vivere, curam parochiæ suæ committit alteri Sacerdoti, quem scit piissimum ac doctissimum.

ꝛ. Parochus iste non est securus in conscientia: nam si juxta Concilium Tridentinum parochus non potest absque ratione legitima munus concionandi deferre alteri, multo minus ipsi licet alterius ministerio uti ad omnes functiones, quæ parochi ratione muneris sui incumbunt. C. B.

CASUS XLVII. Parochus quidam non curat lampadem accendi coram SS. Sacramento.

ꝛ. Peccat mortaliter, si ex negligentia ipsius contingat, lampadem per integram diem ac noctem non esse accensam. *Rit. Rom. Diana, Gobat, Bortunus & alii.* C. B.

NOTA. Circa tales recentioris ævi leges ceremoniales adiaphoras non facile statuenda sunt peccata mortalia. Observo, Probabilitas circa leges ceremoniales adiaphoras esse ad superstitionem usque rigorosos; e contra in animarum, Religionis, & regnorum perniciem faciles circa leges naturales & divinas.

CASUS XLVIII. Parochus quidam studiorum inimicus, & hinc nesciens transigere tempus pomeridianum, invisit quempiam ex parochianis suis, ibique in præsentia plurium discursus miscet admodum liberos.

ꝑ. Si aversio, quam habet erga studia, & fovere pergit per ejusmodi discursus, eum inhabilem reddit ad digne explendas obligationes status sui, peccat mortaliter. Adde, hunc parochum etiam committere peccatum scandali, ac peccatum contra virtutem oppositam discursibus his liberioribus. Ultra peccatum scandali peccaret contra votum castitatis, si discursus isti in animo excitarent aut provocarent motus inordinatos; hocque peccatum semper esset mortale. Denique peccaret parochus contra justitiam, si per hos discursus læderetur fama proximi; peccatumque esset aut leve aut grave, scilicet pro levitate aut gravitate materiæ. C. B.

CASUS XLIX. Parochus quidam, cum ipsi deficerent stipendia pro Missis, persuasit parochianis suis, medium consequendi salutem æternam securissimum esse, si multas Missas legi curarent pro solatio animarum purgatorii.

ꝑ. Dupliciter culpabilis est parochus iste. Primo, quia proponit parochianis suis doctrinam falsam. Secundo quia in hisce circumstantiis præbet ansam suspicandi, se stimulante potius avaritia, quam desiderio subveniendi animabus purgatorii hanc populo doctrinam proposuisse. C. B.

NOTA. Etiam hoc pertinet ad gravia peccata Episcoporum ac Visitationum, concionibus & aliis modis quæstuariis remedium efficax in radice non opponendum.

CASUS L. Parochus quidam sciens, quemdam parochianorum suorum largissimas facere eleemosynas ad Sacellum B. Virginis, & vix ulla ad ecclesiam parochialem, eum severe reprehendit, dicens, quoad hoc rationem habendam esse ecclesiæ parochialis, & non alterius.

ꝑ. Loquendo in genere, ac præscindendo a circumstantiis particularibus, ut sit in casu proposito, quo agitur de eleemosyna prorsus gratuita, certum est, parochum peccare: cum enim parochianus plenam libertatem habeat in dispensatione eleemosynarum suarum, nemini facit injuriam, si sequatur stimulum devotionis suæ, & largiores erogat eleemosynas

synas in Sacellum B. Virginis, quam in ecclesiam parochialem. Consequenter parochus peccat, eum propterea reprehendendo. C. B.

NOTA. Si parochiali ecclesiæ deesset honestas in ædificiis, altaribus, paramentis, ministris &c. parochus recte urgeret meliorem ordinem charitatis.

CASUS LI. Parochus quidam, qui unicam tantum habet ancillam parum aptam ad pulsandas campanas, non curat signum dari ad *Angelus Domini*.

ꝑ. Hæc omissio est tantum venialiter peccaminosa, etiam post indulgentias a Benedicto XIII. concessas; quia ex nulla parte reperitur, hoc præceptum obligare sub pœna peccati mortalis. Parochus nihilominus ex zelo, quo imbutus esse debet ad promovendum bonum spirituale suorum parochianorum, curare debet, ut exacte detur signum istud. C. B.

NOTA. Si ea negligentia duraret longo tempore, v. g. per aliquot menses, non posset excusari a gravi peccato; quia induceret contemptum consuetudinis valde laudabilis, recolligendi animum ad Deum ter in die, & recolendi mysterium Incarnationis.

CASUS LII. Parochus quidam non habet registrum eorum, qui Sacramentum Confirmationis receperunt, sub prætextu, quod plures parochianorum suorum adducti fuerint a consanguineis suis ad Confirmationem se infcio administratam.

ꝑ. Peccat graviter; quia, ut ait Possevinus *de Offic. Par.* c. 12., eadem ratio est libri Confirmationis, & librorum baptismalis ac nuptialis. Concilium Tridentinum autem *Seff. 24.* declarat, parochum peccare graviter, qui non habeat librum baptismalem. Consequenter etiam graviter peccat, si non curet habere librum, cui inscribat nomina eorum, qui Sacramentum Confirmationis receperunt. C. B.

CASUS LIII. Presbyter quidam recens nominatus ad parochiam comperit, Prædecessores suos a tempore immemoriali concionem non habuisse, ex eoque semet ipsum excusandum putat, si nullam habeat.

ꝑ. Fallitur hic parochus; quia Concilium Tridentinum *Seff. 5. c. 2.* & recentius adhuc Innocentius XIII. & Benedictus XIII. in Bullis hac super re emanatis mandant omnibus parochis, ut saltem diebus Dominicis, ac Festis solemnibus concionem habeant, non obstante consuetudine contraria, temporis etiam immemorialis; quam consuetudinem, si qua vigeret, abusum ac corruptelam vocant. C. B.